

„Amorul e un zugrav ce are mania să facă portreturi minci-noase.”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 505

3 - 9 martie 2021

La steaua ce ne-a apus...

Cezar Adonis
Mihalache

Nici măcar o petiție... Nici măcar un apel public pentru salvarea ei... Nimic pentru a păstra ceva din ea... Pentru că nu intră pe lista intereselor „publice” ale acelor care influențează și manipulează... Ea este doar o parte a trecutului

istorii mult prea monumentale pentru a o înțelege... Pentru a spune că am fost acolo, că i-am fost contemporani, dar nu prezenți în sensul de apărători al fiecărei bucăți de fier-zidire, de nit-unitate, ci doar părtași ai declinului, falimentării și dizolvării... Că am fost noi singuri împotriva noastră... Nu alții contra noastră... Că tot ceea ce nu au reușit războaiele, au săvârșit și

zolvarea este polița de asigurare a trădătorilor și cărpelor lor slugarnice că nimic nu va mai înturna lucrurile din drum. Că nimic nu se va pune ultimă pavază în calea tăvălugurilor nivelatoare.

Și nici măcar o voce dinspre instituțiile oricum neveghetoare ale patrimoniului nostru nu se aude... Nici un cuvânt nici dinspre muzeele tehnice... Pentru că tot ceea ce a fost strălucitor în istoria noastră nu își are locul nici în muzee... În noile muzee, dintre cele transformate, corectate, îndreptate din perspectiva unor corectitudini cu tente și analogii de învinuiri istorice... Căci acolo au loc doar ororile inventate și așezate cu mâna noastră în vitrinele menite a privi spre „viitor”...

Am tăiat platformele maritime pentru care alții ar fi construit muzee. Nu pentru neuitare, căci acele lucruri nu pot fi uitate, nu pot fi șterse din identitatea unui neam decât deopotrivă cu neamul, cu acel neam transformat dintr-o națiune luminată într-un popor orbecăind către nicăieri, ci pentru a le proteja.

Iar astăzi doar consemnăm... La steaua care a fost... La steaua cea română ce istorie ne-a scris... Acolo unde nu doar că nu vor mai ajunge nici privirile, dar nici gândurile nu își vor mai croi drum... Pentru că nu vor mai ști a ști...

O, tu, poet ce în nemurire ne-ai prevăzut un „deja vu” al neputinței, de pe cerul tot mai neastral pentru destinul nostru, încă o stea își pierde lucirea văzului nostru... Și nici măcar un pumn de praf de stele al retrezirii pentru mai târziu nu vom mai strânge de pe urma ei... Căci, ea nu doar apune, ci e ștearsă din fiecare fibră ce ar mai putea palpâi vreodată în noi...

nostru industrial și atât. Acel „atât” care nu prezintă interes pentru a demara vreo acțiune, nu monumentală, ci măcar minimă de conservare, de punere în siguranță a ceea ce a mai rămas dintr-o industrie petrolieră a începuturilor... A începuturilor noastre ca lecții pentru cei ce au venit după... Și nu mai consemnăm nici afișarea unui fond național guvernamental pentru capitalizarea unei societăți parte a istoriei, prin preluarea de resurse din fondul „Proprietatea” (al proprietății noastre, nu?!), nici o acțiune „in extremis” pentru includerea vestigiilor de început de secol în zona patrimonial-monumentală, pentru a păstra măcar părțile-lemblematică de istorie petrolieră, de muzeu încă viu al începuturilor noastre dar și ale altora.

După ce va fi rasă de pe pământ, după ce bulldozerele vor trece nepăsătoare peste ultimele ei strigăte dintre ruinele disperării, poate va așeza cineva, undeva într-un colț al vreunui viitor „mall”, și o plăcuță a aducerii aminte... Pentru că la atât se reduce puțința noastră în fața unei

sfârșit anii de abandon. Abandonul din noi și de noi. Lașitatea, comoditatea, nepăsarea și distanțarea de repere pentru care, în alte țări, ar fi ieșit oamenii în stradă, ar fi mărșăluit pe sub geamurile ocârmuirilor, ar fi strivit în picioare aroganța moroilor economici și guvernamentali.

Dar nu doar lașitatea ne-a adus aici... Ci și desprinderea de interesele noastre ca neam. De ruperea de rădăcinile trecutului. De abandonarea a ceea ce am fi putut fi pentru un statut a ceea ce nu mai suntem pentru că noi am vrut așa; căci așa ne-a fost mai ușor...

Și nu decizia de declarare a falimentului primei rafinării din România, șochează... Ci trădarea la care asistăm dar tăcem... Tac nenumărații „specialiști” în părerologii financiar-economice. Tac zecile de voci apărătoare a te miri ce proiecte străine ființei noastre neaose. Deși faptul că o instanță a decis și dizolvarea societății „Steaua Română” din Câmpina ar fi trebuit să ne ridice lângă gurile de foc ale tunurilor dreptății. Pentru ca di-

Nu vor fi tăiate pensiile speciale!

Ionuț
Țene

De vreo circa cinci ani, politicienii noștri ne tot mint demagogic că vor fi tăiate pensiile speciale în România. De fiecare dată fac legi pe gunchi, repede, și de fiecare dată cad la Curtea Constituțională, apoi demagogic și șmecherește politicienii noștri se plâng ca lupul din povestea lui Creangă, că ei au vrut...mă rog, dar nu vor judecatorii supremi și încearcă să ducă nemulțumirea populară înspre Curtea Constituțională. În realitate politicienii mint poporul cu televizorul, ei nedorind realmente să fie desființate pesniile speciale, deoarece sunt produsul sistemului militarizat al pensiilor speciale moștenit de dinainte de 1989, care sufocă financiar poporul român obligat să muncească discriminatoriu până la 67 de ani ca să mențină pe tinerii pensionari speciali de 45/47 de ani, cu mii de euro pe lună. Despre regimul pensiilor speciale și despre faptul că acestea nu vor fi niciodată desființate am scris două editoriale la rând: „Pensiile speciale nu vor fi desființate niciodată de regimul celor cu epoleți?” și „Ce bine să fi „milițian” în România! leși la pensie la doar 44 de ani?” România este prizonieră unei caste politico-militare ce-și are cauzele încă din perioada regimului comunist. Chiar și acum când parlamentarii au votat en gros legea eliminării pensiilor speciale ale parlamentarilor, vă spun că nici aceasta nu va trece de Curtea Constituțională, pentru că s-a inclus în ultimul moment un amendament în care se elimină primirea pensiei retroactiv, deci un bun câștigat. În realitate, pensiile parlamentarilor nu sunt nici unul la sută din pensiile speciale, toată tevatura este pur electorală și demagogică. Pilonul pensiilor speciale pentru tinerii pensionari de 45 de ani sunt cele din magistratură, servicii secrete și MAI. Românii sunt sclavi pentru o elită subțire care conduce sistemul militarizat al pensiilor speciale? În România sunt 9.500 de beneficiari de pensie specială, iar pensia medie a acestora e de 9.600 de lei. În același timp, în sistemul public de pensii publice sunt 4,9 milioane de persoane, pensia medie în cazul lor fiind de 1.500 de lei. Singurul politician care a avut curajul să nu fie demagog în privința pensiilor speciale este senatorul clujean Vasile Dâncu, profesor la Academia SRI, personalitate care cunoaște foarte bine din interior sistemul care conduce și

exploatează la nivelul pensiilor total România. Președintele Consiliului Național al PSD, Vasile Dîncu, afirmă că problema pensiilor speciale este „parte din demagogia politică a momentului”, subliniază că valoarea acestor indemnizații reprezintă doar unu la sută din quantumul pensiilor speciale și califică decizia PSD de a vota eliminarea pensiilor speciale ale parlamentarilor drept un demers prin care partidul a vrut să arate consens în interiorul clasei politice. Dîncu este sceptic cu privire la faptul că guvernării vor reuși eliminarea pensiilor de serviciu. „Noi am participat, ca și toată clasa politică acum, am vrut să arătăm un consens, să le dăm și un pic de curaj guvernărilor care au promis că vor merge mai departe. Eu nu cred că vor merge mai departe cu alte proiecte de genul acesta pentru că va fi foarte complicat, că este vorba de a tăia unele din coloanele puterii din România și pentru asta îți trebuie curaj pe de o parte și, pe de altă parte, îți trebuie cu adevărat niște analize foarte serioase, pentru că asta nu se fac demagogic, cum vorbim noi la televiziune. Trebuie analize foarte serioase și refăcut sistemul, întreaga arhitectură a pensiilor și a salariilor”, consideră Vasile Dîncu. Senatorul cujean recunoaște sincer că regimul pensiilor speciale este „coloana puterii” din România. În traducere liberă: regimul militarizat al pensiilor speciale conduce societatea și politica românească. Asistăm la un regim latino-american de caste în țara noastră care va falimenta bugetul în câțiva ani. Marea masă a populației e obligată să muncească până la 67 de ani, ieșind cu o pensie mizeră, dacă mai apucă să trăiască, pentru ca un număr mic de pensionari speciale să poată se primească o pensie la vârste tinere, cu sume uriașe. Viața Trebuie trăită d etinerii pensionari, nu? Românii sunt prizonierii acestui regim militarizat al pensiilor speciale care nu se schimbă pentru că politicienii în marea masă, ca și partidele, sunt controlate ab initio de acest sistem care nu permite altceva decât realizările în interesele acestei caste moștenite de dinainte de 1989 și perpetuată până astăzi, cu complicitatea puterilor proiectoare.

Nicolae Titulescu și Tezaurul României transferat la Moscova

Ioan
Scurtu

La 10 iulie 1917, în urma unei remanieri guvernamentale, Nicolae Titulescu a intrat în guvernul liberal condus de Ion I. C. Brătianu, devenind titularul Ministerului de Finanțe. În acel moment, România se găsea într-o situație dificilă: două treimi din teritoriul său era ocupat de armatele Puterilor Centrale, o bună parte a populației se retrăsese în Moldova unde trăia în condiții precare, orașul Iași ajunsese capitala vremelnică a țării, feldmareșalul Mackensen se pregătea pentru o luptă decisivă, vizând înfrângerea armatei române și continuarea ofensivei germane împotriva Rusiei, în Basarabia și Ucraina. În acest context, guvernul, regele și conducerea Băncii Naționale a României au ajuns la concluzia că se impune salvarea celor mai importante valori naționale pentru a nu cădea în mâinile inamicului. S-a avut în vedere transferarea lor în Rusia, aliatul României în război. Primul transport fusese efectuat în decembrie 1916.

Din păcate, guvernul de la Iași nu a realizat că, din februarie 1917 – când a izbucnit revoluția la Petersburg – situația din Rusia se deteriorase foarte mult ca urmare a luptelor dintre diferitele grupări politice pentru preluarea puterii și că această instabilitate politică putea pune sub semnul întrebării siguranța Tezaurului transferat la Moscova.

Ministrului de finanțe i-a revenit misiunea de a elabora referatul justificativ. Pe baza acestuia a fost adoptat Jurnalul Consiliului de Miniștri din 18 iulie 1917 prin care Banca Națională a României era autorizată să ia „la epoca ce va socoti necesară, toate măsurile trebuincioase pentru transportarea în țară străină a întregului său avut: efecte, depozite, valori ale sale sau aflate în păstrarea sa, precum și pentru strămutarea sediului său, făcând aceste operațiuni împreună sau succesiv, după cum va crede de cuviință”. Documentul era semnat de Ion I. C. Brătianu, I. G. Duca, Vintilă Brătianu, Nicolae Titulescu, Take Ionescu, Barbu Delavrancea, D. I. Greceanu, N. Constantinescu, M. G. Cantacuzino.

La 22 iulie, Titulescu

a transmis o adresă guvernatorului BNR prin care-i înainta în copie Jurnalul Consiliului de Miniștri, rugându-l: „să luați măsurile necesare pentru ca, față de împrejurările eventuale, interesele Băncii să fie apărate”. Deși în Jurnalul Consiliului de Miniștri nu era menționată țara în care urma să fie transferat Tezaurul, în realitate avuseseră loc negocieri româno-ruse. Numai așa se poate explica faptul că, în ziua de 25 iulie 1917, Stanislaw Poklewsky Koziell, ministrul Rusiei în România, îl informa pe ministrul Nicolae Titulescu: „printr-o telegramă cu data de azi, am solicitat guvernului rus autorizația de a semna în numele său diferitele protocoale privind remiterea către autoritățile ruse a valorilor de orice fel pe care statul român, Banca Națională și toate celelalte instituții publice ale României sunt nevoite să le evacueze în Rusia, precum și garanția guvernului rus în ce privește integritatea acestor depozite în timpul transportului și după sosirea lor la destinație”.

Peste două zile, la 27 iulie 1917, a fost încheiat Protocolul privind transportarea la Moscova a valorilor BNR, indicându-se conținutul și valoarea acestora, la care se adăugau „arhive, cărți, acte etc”. Semnatari: Poklewski Koziell – ministru al Rusiei, N. Titulescu – ministru de finanțe al României, C. Nacu și N.C. Constantinescu – delegații BNR. În aceeași zi, trenul special destinat acestui transport, aflat în gara Iași, a plecat spre Moscova, încărcat cu bunuri naționale considerabile: de la BNR „188 de casete, a căror valoare declarată era de 1 594 336 721, 09 lei. Aurul efectiv valora 574 523, 57 lei, valoarea arhivei era calculată la 500 000 lei, iar restul de 1 593 762 197,52 lei aur reprezentau titluri, efecte, depozite și alte valori”. Trenul a ajuns la destinație în dimineața zilei de 4 august 1917. Tezaurul BNR a fost depus la Kremlin în Sala Armelor, unde se aflau și casetele din primul transport. Valorile Casei de Depuneri au fost descărcate în localul Casei de Împrumuturi și Depozit al Rusiei.

La 25 octombrie/7 noiembrie 1917 puterea politică în Rusia a fost preluată de Partidul Comunist (bolșevic) condus de V. I. Lenin, care a anunțat ieșirea țării din război. Ca

urmare a negociat și încheierea armistițiului și apoi pacea cu Puterile Centrale. În Rusia s-a declanșat un sângeros război civil. În Moscova s-a instaurat haosul: pe străzi se defășurau confruntări militare; instituțiile publice nu mai funcționau; se înregistrau zilnic zeci de jafuri și omoruri; populația trăia într-o gravă stare de nesiguranță. Bolșevicii au ocupat cetatea Kremlinului și au sistat accesul oricărei persoane străine în incintă.

Informată, guvernul de la Iași a decis să caute o soluție pentru transferarea tezaurului într-o țară Aliată pentru a se afla în siguranță. Această misiune a revenit ministrului de finanțe. La 28 noiembrie 1917, Nicolae Titulescu îi transmitea lui Constantin Diamandy, ministrul României la Petrograd: „S-a tratat de multă vreme transferarea valorilor de la Moscova, dar [Victor] Antonescu [ministrul României la Paris] ne informează că Alianții refuză să garanteze securitatea transportului”. În aceeași zi, Titulescu se adresa, printr-o telegramă, consulului onorific al României la Moscova, P. Guérin, prin care-i solicita să se pună în contact cu ambasadorul american pentru a obține acordul de strămutare a Tezaurului României în SUA, „cu obligația din partea lor de a-l restitui după pacea generală”.

Pe fondul haosului care se instalase în Rusia, mișcarea de eliberare națională a popoarelor anexate de țarism a luat amploare, tinzând spre desprinderea de fostul imperiu. În acest flux istoric s-au afirmat și românii din Basarabia. Sfatul Țării, întrunit la Chișinău, a proclamat, în ziua de 2 decembrie 1917, Republica Moldovenească. Puterea a fost preluată de Consiliul Directorilor Generali. Acesta – nedisponând de o forță militară capabilă să mențină ordinea amenințată de soldații ruși care se retrăgeau din România și de grupările bolșevice înarmate dirijate de Cristian Racovski instalat la Odesa – a cerut, la 8 decembrie 1917, ajutorul guvernului României. Această cerere a fost primită din nou în ziua de 5 decembrie, când o delegație a Consiliului Directorilor s-a deplasat la Iași, unde a prezentat situația dramatică a locuitorilor

Basarabiei. După noi insistențe, guvernul condus de Ion I. C. Brătianu a decis să dea curs acestor solicitări și la 10 ianuarie 1918, unități ale armatei române conduse de generalul Ernest Broșteanu au trecut Prutul, iar la 13 ianuarie au intrat în Chișinău. În acest timp au continuat acțiunile lui Nicolae Titulescu vizând mutarea Tezaurului României într-o țară Aliată. Deoarece demersurile lui Guérin nu au dat rezultate, Titulescu – alertat de agravarea situației din Moscova – s-a adresat lui Victor Antonescu la 11 ianuarie 1918: „Conform înțelegerii cu guvernatorul Băncii Naționale a României, puteți trata cu guvernele Aliate, în special cu cel al Americii, cedarea aurului și a obiectelor de valoare ce se găsesc la Moscova, cu obligația din partea lor de a le restitui după pacea generală. Trimiterea va fi considerată făcută din acest moment”.

În decembrie 1917, relațiile dintre România și Rusia sovietică au cunoscut o bruscă deteriorare. Un comando rusec a venit la Iași cu misiunea de instaurare în România o republică de tip bolșevic. Guvernul Brătianu a reușit să deoace această tentativă; trupele rusești bolșevizate din Moldova, care recurgeau la acte de jaf și teroare împotriva populației, au fost dezarmate și împinse peste graniță. Rusia a ripostat și la 31 decembrie 1917, i-a arestat pe ministrul României la Petrograd și pe alți membri ai Legației. Aceștia au fost eliberați în ziua de 2 ianuarie 1918 în urma protestului întregului corp diplomatic acreditat la Petrograd.

Aceste evenimente – din Moldova și din Basarabia – au fost tranșate de guvernul sovietic la 13 ianuarie 1918 prin ruperea relațiilor diplomatice cu România. În luarea acestei decizii, problema Tezaurului României a avut un rol major. Informații despre demersurile guvernului de la Iași de a transfera Tezaurul României în SUA, sovieticii au hotărât să interzică o asemenea perspectivă. Ca urmare, Consiliului Comisarilor Poporului a decis ca în comunicatul privind ruperea relațiilor diplomatice cu România să fie inclus următorul text: „Tezaurul României, aflat în păstrare la Moscova, se declară intangibil pentru oligarhia română. Puterea sovietică

și asumă răspunderea de a păstra acest tezaur pe care îl va preda în mâinile poporului român”. Ca urmare a sechestrării Tezaurului de către guvernul sovietic, România nu mai putea acționa pentru transferarea lui într-o altă țară. De altfel, chiar decizia din 11 ianuarie 1918 nu avea o bază reală, întrucât nu se ajunsese la un acord cu guvernul S.U.A.

Istoria a dovedit că transferarea Tezaurului României în Rusia a fost o mare greșeală, a avut consecințe nefaste pentru poporul român, „chiar dacă în acel moment era justificată și pornită din grija de a asigura adăpostirea Tezaurului național în eventualitatea unui curs nefavorabil al războiului”. Realitatea este că, în decembrie 1916, „generalul iarnă” a oprit ofensiva Puterilor Centrale, iar în vara anului 1917, ostașii români au apărut „cu pieptul lor” Moldova de ocupația inamicului, înfrângând trupele germane și austro-ungare la Mărăști, Mărășești și Oituz. La 29 ianuarie 1918, guvernul condus de Ion I.C. Brătianu și-a încetat activitatea, fiind înlocuit cu un cabinet condus de generalul Alexandru Averescu. Ca urmare, Nicolae Titulescu și-a încetat activitatea ministerială. El avea să se implice în problemele politicii externe, semnând în numele guvernului român (împreună cu doctorul Ioan Cantacuzino), Tratatul de pace de la Trianon din 4 iunie 1920, prin care s-a confirmat pe plan internațional actul Unirii Transilvaniei cu România.

-urmare în pagina a 4 a -

Nicolae Titulescu și Tezaurul României transferat la Moscova

-continuare din pagina a 3 a -

Pentru a doua oară, Titulescu s-a implicat în problema Tezaurului României depus la Moscova în calitate de ministru de externe în guvernul condus de Gheorghe Tătărescu. După intense negocieri Titulescu – Litvinov, la 9 iunie 1934 au fost stabilite relații diplomatice între România și Uniunea Sovietică, pe baza unui schimb de scrisori între cei doi miniștri de externe.

Comentând semnificația acestui eveniment, N. Iorga scria: „acum, când am schimbat scrisorile de o așa de burgheză amabilitate, anumite puncte de diferență vor trebui să fie examinate, și anume în același spirit care însuflețește această corespondență. Știm că Sovietele au unele reclamații, care privesc epoca țaristă. Știm iarăși că aurul tezaurului nostru a fost văzut pe mai multe piețe ale Europei. Rămâne ca o cugetare liniștită să examineze puncte așa de importante. Și mai e ceva: anume, depozitul nostru științific și

artistic, care e la Moscova, depozitul care cuprinde atâtea obiecte prețioase datorite vechilor meșteri și multe, foarte multe documente care cuprind atâtea lămuriri din trecutul nostru. De prea multă vreme ducem lipsă și reclamațiile mele la adunări științifice au rămas fără răspuns”.

Titulescu a fost preocupat ca Uniunea Sovietică să recunoască integritatea teritorială a României, cu hotarele existente, cuprinzând Basarabia, dar – cu certitudine – în atenția sa s-a aflat și problema Tezaurului României transportat la Moscova în 1916 și 1917. Cea dintâi restituire a vizat arhivele. Ca urmare, la 26 decembrie 1934, N. N. Krestinski, adjunct al comisarului poporului pentru afacerile străine al URSS, îi scria lui M. S. Ostrovski, reprezentant plenipotențiar al URSS la București, despre unele aspecte ale relațiilor cu România, între care: „Încă nu am luat o hotărâre formală definitivă referitoare la restituirea arhivelor, dar starea de spirit de la noi din Comisariatul Poporului este să nu se târăgăneze prea mult și arhivele să fie înapoiate”. La

16 februarie 1935, Savel Rădulescu, subsecretar de stat la Ministerul Afacerilor Străine al României, transmitea Legației în URSS: „În ce privește arhivele evacuate la Moscova, ministrul Sovietelor mi-a declarat oficial că guvernul său ne restituie lăzile ce se găsesc azi în posesiunea lor. Pentru aceasta ar urma să trimitem persoanele ce vor lua lăzile existente și a le transporta în România”.

Viorica Moisuc, în Introducere la cartea Tezaurul României la Moscova, publicată în 1993, afirmă: „După stabilirea relațiilor diplomatice între București și Moscova, în 1934, s-a ajuns la o înțelegere privind restituirea manuscriselor Academiei Române și a unor valori aparținând unor instituții particulare. Această înțelegere a fost înscrisă în protocolul româno-sovietic semnat la 1 mai 1935. Documentul nu a fost găsit de noi în Arhiva Ministerului de Externe și nici în cea ca Băncii Naționale” (p. 10). Între timp, documentul a fost descoperit – are titlul Protocol privind restituirea Arhivelor Românești – fiind semnat la Moscova, în ziua de 31 mai 1935 și semnat,

din partea română, de Edmond Ciuntu, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al României la Moscova.

Lăzile, conținând părți din Tezaur, au fost predate României odată cu osemintele domnitorului Dimitrie Cantemir și cu plăcile funerare găsite în urma demolării bisericii din strada Nikolskaia.

La 14 iunie 1935, arhivele și rămășițele pământești ale domnitorului Moldovei au sosit cu vaporul la Constanța, venind de la Odesa. Ceremonia de primire a avut un caracter solemn, la care au participat mai mulți membri ai guvernului României, plenipotențiarul sovietic, alte personalități politice și culturale, ziariști, precum și un numeros public. Seara, ministru de externe Nicolae Titulescu a oferit o masă, fiind – după aprecierea lui N. Iorga – „foarte amabil și extraordinar de zgomotos”.

Osemintele lui Cantemir au fost transportate la Iași, fiind depuse în biserica Mănăstirii „Trei Ierarhi” în prezența regelui Carol al II-lea, a primului ministru Gheorghe Tătărescu și a altor înalte oficialități. Arhivele au

fost încărcate la Constanța în 17 vagoane și aduse în Gara Obor din București. Aici a avut loc verificarea celor 1 443 lăzi, după care, la 28 iunie 1935, s-a întocmit un raport în care se menționa că au fost înapoiate documente, manuscrise, hărți, cărți bisericești, tablouri, covoare și alte obiecte. Se făcea precizarea că nu au fost aduse nici o cantitate de aur, bijuterii sau alte obiecte de valoare. Deoarece o parte a presei și-a exprimat dezamăgirea pentru că nu a fost returnat întregul Tezaur, Nicolae Titulescu „i-a invitat la el pe ziariștii anti sau semi-antiguvernamentali și le-a explicat semnificația politică a transmiterii arhivelor ca simbol al prieteniei” româno-sovietice.

Din aceste succinte prezentări, rezultă limpede că Nicolae Titulescu și-a legat numele de cel de-al doilea transport al Tezaurului României la Moscova în 1917, precum și de prima restituire din acest Tezaur, acceptată de guvernul sovietic în 1935.

Triumviratul scârțâitului politic

George Petrovai

În cei peste 30 de ani de postdecembrism, doar atotputernicul FSN (Frontul Salvării Naționale) iliesciano-postceaușist al anilor nouăzeci a guvernat de unul singur. Da, căci era năucitoarea perioadă a instaurării democrației originale (cu desființarea părților sociale, punerea pe butuci a economiei naționale, mineridele, demența lozincăriei de felul „Nu ne vindem țara”, „Ăia n-au mâncat cu noi salam de soia”, „Noi muncim, nu gândim”), când – în veșnic neuitata Duminică a Orbului din mai 1990 – emanatul Ion Iliescu și-a adjudecat din primul tur de scrutin eminalemente patriotard și complet lipsit de discernământ, mandatul de întâiul președinte al românilor postdecembriști, cu halucinantul scor de peste 85 la sută, astfel surclasându-i în chip categoric pe contracandidații Radu Câmpeanu și Ion Rațiu (primul fiind liberal, al doilea – țărănist).

Întrucât scena politică ulterioară s-a complicat și diversificat (mă rog, au apărut orgolii, „dizidențe”, noi partide, secte politice,

Uniunea maghiarilor din România s-a înregistrat ca formațiune politică), sforile politrucianiste din sărmana noastră țară n-au mai putut fi trase, nici în Parlament și nici la guvernare, de un singur partid, astfel că s-a trecut la constituirea alianțelor conjuncturale, oricât erau/sunt acestea de stridente, ba chiar de-a binelea caraghioase (bunăoară, concubinajul stângadreapta, sau guvernul cică liberal al lui Tăriceanu, susținut în Parlament de pesediști) și – așa cum a demonstrat de fiecare dată timpul – oricât erau de vremelnice aceste întovărășiri ruinătoare pentru grosul poporenilor: mai întâi CDR (Convenția Democrată din România) sau alianța dintre Partidul Național Țărănesc – Creștin Democrat (PNȚCD) și Partidul Național Liberal (PNL) întru asigurarea dezamăgitoarei guvernări din perioada 1996-2000, desființarea acestui cartel politic fiind la pachet cu cvasitotala ieșire a țărăniștilor din preferințele electoratului nostru, lesne influențabil și complet needucat la acest capitol; apoi necușera coabitare politrucianistă dintre PNL și aripa pedelistă a FSN-ului (Partidul Democrat), intrată

în frământata istorie a postdecembrismului (perioada 2003-2007) cu pomposul nume DA (Dreptate și Adevăr), și care nu numai că n-a adus majorității românilor nici măcar o fărâma de dreptate și adevăr în plus (dimpotrivă, tot mai săraci, aceștia erau parcă mai abitur și nedreptății), dar respectiva (mez)alianță dă ortul popii și intră pe ușa din dos în sinistra istorie postdecembristă, pentru ca la puțină vreme după asta, PD (între timp poreclit PD-L) să fie absorbit de perisabilul PNL, pe hazosul considerent că ambele formațiuni sunt liberale, chit că unii observatori cu scaun la cap au înțeles încă de atunci că liberalilor din partidul istoric, foștii feseniști cu codița liberală recent adăugată, le vor sta mereu ca un os în gât; în anul 2011, cu scopul declarat de a-l mătrăși pe Traian Băsescu în al doilea mandat de președinte, la inițiativa și insistențele controversatului Dan Voiculescu se pun bazele Uniunii Social Liberale (USL), o veritabilă struțo-cămilă politică, creată de stânga pesedistă (Partidul Social Democrat) și dreapta Liberală, care – după consistentele victorii înregistrate la alegerile lo-

cale și generale din anul 2012 – la rândul ei dispărea ca măgarul în ceață; în sfârșit, dar nu în ultimul rând (păi da, căci potrivit cutumei postdecembriste, au mai fost și alte cumetrii politrucianisto-dâmbovițene, bunoară cea dintre pesediști și aldiști, și – desigur – în viitor vor mai mai destule, inclusiv cu „eternul” UDMR), nu în ultimul rând, deci, prezentul triumvirat PNL – USR-Plus – UDMR.

Adică acele formațiuni nonpesediste (mai puțin AUR), cu care însuși președintele Klaus Iohannis a purtat discuții astfel ca PSD, câștigătorul alegerilor parlamentare de anul trecut, să fie trimis în opoziție, făcătura guvernamentală care nu are un lider autentic, cu toate că premierul Cîțu (nu cumva Mițu?) și jumătate miniștrii sunt dați de liberali, și care realmente stă pe un butoi de pulbere, atât din pricina susținerii sale parlamentare la limită (evident, cu voturile reprezentanților celorlalte minorități), cât și din pricina marilor și permanentelor tensiuni din interiorul acestui Cabinet bălțat, neînțezat și neunitar, asta deoarece fiecare formațiune din arcul guvernamental este interesată să tragă spuza pe

turta ei, respectiv să-și atingă obiectivele dorite de electoratul său (de pildă, ungurii vor trage zdravăn sforile pentru înfăptuirea marotei lor cu autonomia teritorială și cea cultural-lingvistică, nu doar a ținuturilor secuiești), însă lepădându-se public de acele măsuri (austeritate, înghețarea lefurilor și pensiilor, mărirea accizelor și impozitelor, disponibilizări, investiții doar accidentale și pur formale, sfidătoarea nerespectare a promisiunilor, grosolana încălcare a legilor, unele dintre ele elaborate chiar de actualii cârmuitori etc.), care în loc de foloase palpabile (popularitate, voturi, bani, sinecuri) le aduc numai ponoase...

Și totuși, cineva va trebui plătească la viitoarele alegeri (e drept astea vor fi de-abia în 2024) pentru păcatele cu și fără de voie ale cârmuirii actuale, iar acest „cineva” nu vor fi useriștii sau udemeriștii, ci peneliștii, cu nefericita lor calitate de vioara întâi în dezacordata orchestră guvernamentală a președintelui Klaus Iohannis.

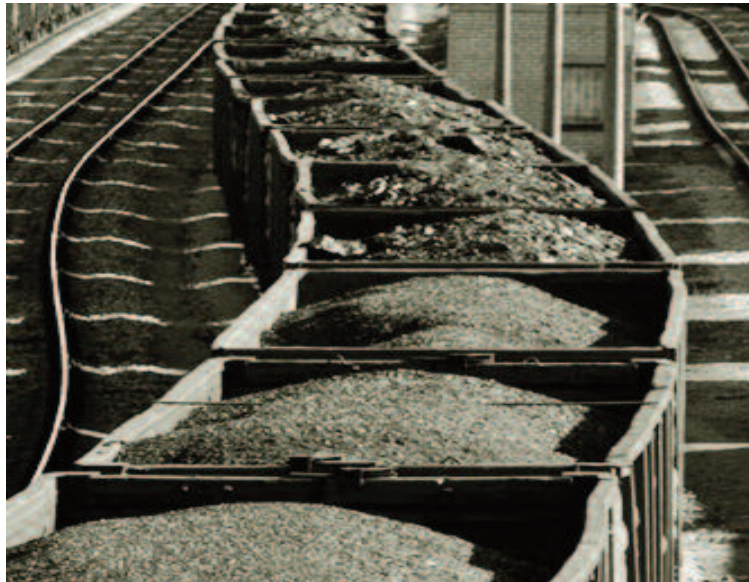
„Lockdown” -ul nostru; al nostru, cei de ieri...

Cezar Adonis
Mihalache

Oficialul UE ar fi vrut el să ne zică altceva... Că noi nu mai avem, de fapt, viitor... Noi cei de ieri... Că așa ne vor ei... Să nu mai avem viitor... Noi, cei de ieri, noi având tradiții și obiceiuri, noi având o anumită direcție și dezvoltare economică, noi cu o anumită gândire industrială și economică și, mai ales, o anumită independență... Pentru că toți acei „ei”, ne vor „altfel” pentru a ne condiționa accesul la propriul nostru drept; dreptul la viitor. Să avem doar un mâine decis de alții, în care noi să nu mai fim nici măcar figuranți, rolul de actori ni l-am pierdut oricum de mult timp, ci doar simpli spectatori... Să ne decidă acel altfel pentru standardul „politicaly correct” al zilei de mâine...

Doar că nu puteau să ne trântescă ștergerea noastră, cei de ieri, așa fățiș... Și atunci au luat-o pe ocolite... „Aia nu e bună”, „aia ar fi bine să o schimbați”, „cealaltă nu e suficient de noneterogenă pentru diversitatea pe care

vrem să v-o impunem”... Iar după ce au venit și ne-au spoliat vreme de trei decenii toate resursele, acum li se pare firesc să ne dicteze lockdown -ul viitoru-

lui nostru. Să ne închidă ceea ce ei consideră că nu mai este bun. Nu mai este bun pentru că nu mai au ei nevoie.

Pentru ei, lucrurile sunt simple... După ce au folosit inclusiv resursele noastre pentru a-și asigura dezvoltarea paralelă a infrastructurilor necesare felurilor alternative energetice, acum ne dictează. Dar nu pentru că s-ar îngriji cumva de sănătatea noastră, ci pentru că acum

ne pot face dependenți de ei, UE impunând urgența conversiei vechilor materii prime energetice.

De aceea astăzi ni se spune că bătrânul

noastre încă atât îndărătnic înrădăcinată pe aceste meleaguri... Și am acceptat atâtea alte lucruri, de ce ne-am opune tocmai acum, nu?! De ce am fi ca alte state europene care își impun punctul de vedere? Nimeni nu poate nega... Cele mai importante resurse pentru o țară sunt acelea pe care le (mai) are. Și la care are încă acces... Nu cele futuriste la nivel de implementare și nivel de productivitate. Dar aceasta este parte din strategia de supunere a unei țări care a trăit trei decenii acceptând condițiile colonialismului economic. Și nu numai. Este strategia de îngeununchere definitivă prin închiderea a tot ceea ce este clasic, fie și bătrânesc, dar pe care noi ne mai puteam baza și mâine... De ce nu ni s-au propus rocadele energetice din prima clipă a descoperirii resurselor noastre de gaz din Marea Neagră, de exemplu? Mai ales că, iată, ni se instituie o etapă, scurtă, de tranziție de la ceea ce a fost la acel futurism care, pentru noi, s-ar putea traduce prin niciodată... Sau a

trebuit ca Europa să se asigure că ceea ce este al nostru, pe hârtie, fizic este al nostru doar prin alții?

Și este inacceptabil să privim atât de relaxați și de îngăduitori felul în care feluriți oficiali ai UE vin să ne dicteze ceea ce avem de făcut... Să ne traseze obligații și costuri când noi mai avem încă resursele noastre. Și care nu doar la noi sunt folosite, ci și în țări cu mult mai avansate industriale.

Trei decenii nu ne-a păsă... Și am lăsat să ne exploateze alții resursele... Am rămas și fără parte din acestea, dar, mai ales, fără Demnitatea peste care nimeni nu ar fi trebuit să-și permită să treacă pentru a ne impune ceva... Și poate acum realizăm și cât de valoroase erau pentru alții toate acele lucruri, iată, resursele (dar lista poate continua cu multe altele), care nouă ne erau implementate, la nivelul mentalului colectiv, ca fiind banale și nefolositoare...

De ce nu ni s-au propus rocadele energetice din prima clipă a descoperirii resurselor noastre de gaz din Marea Neagră, de exemplu? Mai ales că, iată, ni se instituie o etapă, scurtă, de tranziție de la ceea ce a fost la acel futurism care, pentru noi, s-ar putea traduce prin niciodată... Sau a

Uniuni la guvernare...

George
Petrovai

România de azi, zisă postdecembristă, este plină ochi de uniuni și asociații liber profesionale (ale medicilor, juriștilor, avocaților, notarilor, farmaciștilor, contabililor, scriitorilor, ziariștilor, artiștilor plastici etc.), potrivit legislației de la noi („Liber profesionist este persoana care desfășoară în mod independent o activitate reglementată de un Organsim profesional, în baza unei unei legislații specifice”), iar mai nou și potrivit Curții Europene de Justiție, care a dat următoarea definiție pentru profesiile liberale: „Profesiile liberale sunt activități care presupun un caracter intelectual pronunțat, reclamă un nivel înalt de calificare și sunt, de regulă, subiect de clară și strictă reglementare profesională. În exercitarea unor astfel de activități, elementul personal este de o importanță specială și o asemenea exercitare implică întotdeauna un grad mare de independență în realizarea activităților profesionale”.

Sigur că, între anumite limite, asemenea asociații/uniuni cu pretenții liberale sunt necesare în lumea noastră tot mai nestatornică și mai confuză, întrucât reglementează din punct de vedere juridic respectivele activități, și informează/instruiește pe

membri și – la o adică – nu-i lasă de izbeliște pe acei membri care ajung la ananghie. De ce între anumite limite? Pentru că nu numai că aceste bresle cvasi(ne)cușere ale liberalilor moderni s-au înmulțit mai ceva ca ciupercile după ploaie în toate sectoarele neproductive ale României postdecembriste, dar pretutindeni în țara asta crucificată de lichelele (liberale și neliberale) cu ștaif și în interiorul acestor organisme profesionale, au apărut și s-au învârtosat dinastiile centrale și locale (ale medicilor, avocaților, notarilor, scriitorilor, ziariștilor ș.a.m.d.), inclusiv ale popilor (a devenit aproape o regulă ca preotul-tată sau socru să fie secondat de preotul-fiu sau ginere).

În ceea ce privește definiția dată profesiilor liberale de către Curtea Europeană de Justiție, trebuie precizat că pe plaiurile mioritice nu doar că s-a ales praful de „caracterul intelectual pronunțat”, nivelul înalt de calificare” și „stricta reglementare profesională” cu sporul anual al analfabeților funcionali (unii nelegiuți sadea, cu toții „descurcăriți” fără obraz), ci – cu stupefianta lejeritate a „întreprinzătorilor” postdecembrști – principiile sale călăuzitoare, poate chiar în timp ce ea era concepută, au fost la iuțea extinse atât în noile forme de organizare social-profesională a minorităților (cică forme democratice și libertare), în principal minoritatea

maghiară, cât și în politica națională, unde este arhiștiut că lucrurile la toate capitolele, mai puțin veniturile bănești și alte multe avantaje materiale, stau cu mult mai prost ca în celelalte sfere de (in)activitate. Proba cea mai elocventă în acest sens o constituie încrederea de care instituțiile fundamentale ale statului (Președinție, Parlament, Guvern) se bucură în rândul cetățenilor onești și cu discernământ... Și astfel a apărut imediat după Decembrie (nu-i exclus ca liniile directoare să fi fost trasate chiar în acele zile de coșmar) Uniunea Democrată Maghiară din România (UDMR), care – la fel de sfidător și ilegal ca făcătura numită Frontul Salvării Naționale – a funcționat și continuă să funcționeze ca partid parlamentar și deseori guvernamental (este formațiunea „balama” sau mica buturugă politrucianistoputregăioasă, fără de care – precum în prezent – era cu neputință constituirea cărmuirii și care – așa cum demonstrează păguboasa istorie a postdecembrismului – a fost și este în continuare capabilă să răstoarne căruța peneliștilor sau pesediștilor), apoi – dar asta mult mai târziu și, sunt de părere persoanele bine informate, sub bagheta securisto-politrucianistă a tenebrosului Florian Coldea – fostul USB (Uniunea Salvați

Bucureștii) a luat avânt național și parlamentar cu numele de USB (Uniunea Salvați România), în esență o formațiune cosmopolită extrem de dubioasă și cu o tulbură ideologie neomarxistă, iar în urmă cu vreo doi ani, în principal din lozinci patriotarde și ofițeri în rezervă, s-a înjghebat Alianța pentru Unirea Românilor (AUR) (pe internet, un mucalit este de părere că acronimul acestei formațiuni trebuia să provină de la Convenția pentru Unitatea Românilor).

Vasăzică, actualul guvern iohannian, poreclit Cabinetul Cițu, este o năstrușnică, neînvestită și instabilă uniune de...uniuni, fiecare membru al triadei PNL – USB-Plus – UDMR urmărind să tragă focul deciziilor neesențiale sub oala sa politică (a se citi „pentru nepierderea propriului electorat și – dacă-i cu puțință – într-o atragere de cât mai mulți naivi”), adică luând decizii de compromis și, ca atare, cât mai puțin compromițătoare pentru ei, precum recentul act normativ privind desființarea pensiilor speciale doar pentru parlamentari.

Păi, nenicilor, care pretindeți că intenționați să democratizați, să liberalizați și să salvați România cu acel Plus de europenism/neromânism din partea lui Dacian Cioloș pentru alde Dan Barna, Clotilde Armand, Stelian Ion, Claudiu Năsui, Vlad Voiculescu, Allen

Coliban (să fie vreun urmaș căș al shakespeareianului Caliban?!) et comp. (în realitate, voi liberalii și useriștii acceptați să faceți jocul politic antiromânesc al udmeriștilor!), de ce nu v-ați atins de nerușinatele venituri ale judecătorilor, procurorilor, milițienilor, securiștilor și ale tuturor ciracilor voștri, pe care fie că-i mențineți în sistemul bugetar mafiot, fie că acuma, printr-o politizare mai a dracului ca cea pesedistă, îi așezați la masa cu bucatele cele mai de soi ale națiunii?...

Oricum, nedemnilor și necalificaților, să știți că românii încă nespălați pe creier, își aduc foarte bine aminte cum toate coalițiile, alianțele și uniunile politico-guvernamentale postdecembriste au dispărut în scurt timp ca măgaru-n ceață. Cu neîncetatele conflicte interne, viața triumviratului vostru este și mai scurtă, așa că nefăcând ceea ce v-ați angajat că veți face pentru poporeni și ceea ce vă obligă legea (indexarea la începutul fiecărui an, majorarea pensiilor, dublarea alocațiilor de stat pentru copii etc.), riscați să ieșiți cu coada între picioare din istoria românilor, pe care – potrivit spusei „Aceași Mărie, dar cu altă pălărie” – îi amăgiți, mințiți și umiliți în felul vostru nițel mai rafinat, adică mai ticălos.